

FÁKLYA VEREM ELŐTT

Reményik Sándor

Reményik Sándor:
FÁKLYA VEREM ELŐTT

Talán csatornát javítottak.
Tán repedt csövet forrasztottak össze.
A város földalatti erei
Meggattantak valahol, - azt keresték.
Dolgoztak napestig térdig lucsokban.
Azután hazamentek.
Utánuk tátva maradt egy veremszáj.
Fáklyát tűztek a verem szája mellé,
Lobog.
Hányszor láttam így éjjel útközépen
Fáklyát verem előtt!
Mért nem tudok most nyugton továbbmenni?
Sötét lelkemből sötét éji pillék
Kirajzanak.
Kergetőznek a piros jel körül.
Lobog!
Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
Micsoda jel!
Hány verem tátong most a nagyvilágon?
Farkasverem,
Halálverem,
Pokolverem,
Gondosan előkészített verem.
Csak fáklya nem ég a verem előtt.
Voltam-e én, vagytok-e ti,
Lesznek-e ők
Ilyen magányos éji lobogás,
Vigyázz-kiáltás tévelygő felé:
Fáklya verem előtt?
Közülünk ki fogja megérdemelni
A sírfeliratot: 'Másnak világolt,
Amíg önmagát emésztette meg!'
Fáklya verem előtt.
Lobog!
Lobog!
A vízióim körüludvarolják.
És felrémlik egy másik fáklya-kép.
Fáklyát tűz ki a győztes hadvezér
Ős hadi-jog szerint
A meghódított város piacán.
Éj van, itt-ott még zajlik a tusa,
Lappang a gyilkos kétségbeesés.
A fáklya ég.
Amíg a fáklya ég,
Hajnalig talán - várja irgalom
Azt, aki elhajítja fegyverét.

Ilyen fáklyát tűzött az Isten is
A farkasvermes világ közepébe,
A fáklya ég.
Ki tudja, meddig még?

Boldog, ki elhajítja fegyverét,
S rábízza magát győzelmes kezére.

Forrás: www.keresztenydalok.hu